

S

ygn. akt: I C 239/23 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Daria Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko W. O.

o zapłatę

zasądza od pozwanej W. O. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.900,31 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych trzydzieści jeden groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,

w pozostałym zakresie powództwo oddala,

zasądza od pozwanej W. O. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.150,20 zł (tysiąc sto pięćdziesiąt złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty,

wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 239/23

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanej W. O. 6.418,31 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem powstało w związku z umową zawartą z konsumentem. Pozwana poprzez podpisanie weksla dnia 21 kwietnia 2022 roku zobowiązała się do zapłaty w dniu 31 stycznia 2023 roku kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 6.658,31 złotych. Dlatego w dniu 1 stycznia 2023 roku powód wezwał pozwaną do wykupu weksla. Strona pozwana wpłaciła na konto powoda 240 zł.

Powód wyjaśnił, że weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez (...) SA z siedzibą w B. na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 21 kwietnia 2022 roku. Na dochodzoną pozwem należność składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Powód podkreślił, że pozwana podpisując własnoręcznie kalendarz spłat, znała doskonale wysokość swojego zobowiązania i termin spłaty. Granice wypełnienia weksla określa deklaracja wekslowa załączona do niniejszego pozwu, którą pozwany również podpisał.

Powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 1 lutego 2023 roku.

Na rozprawie w dniu 18 października 2023 roku pozwana nie stawiała się i nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 18 października 2023 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym w części uwzględnił powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2022 roku pozwana W. O. zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

Na podstawie ww. umowy, pożyczkodawca na wniosek pożyczkobiorcy udzielił pożyczki gotówkowej w wysokości 6.100 złotych, na którą składała się całkowita kwota pożyczki, czyli suma wszystkich środków pieniężnych, nieobejmujących kredytowanych kosztów pożyczki, które pożyczkodawca udostępnił pożyczkobiorcy na podstawie umowy, w wysokości 3.050,00 złotych oraz kredytowane koszty pożyczki, czyli kwotę pieniężną wynoszącą 3.350,00 złotych, która miała zostać przeznaczona na zapłatę kosztów należnych w dniu zawarcia umowy, o których mowa w pkt 1.4 umowy. Koszty związane z udzieleniem pożyczki pożyczkodawcy obejmowały opłatę przygotowawczą w wysokości 340,00 złotych, prowizję pośrednika finansowego w wysokości 192 zł. i wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 2.518,00 złotych.

W związku z powyższym całkowity koszt pożyczki, czyli wszelkie koszty które pożyczkobiorca był zobowiązany ponieść w związku z umową wyniosły kwotę 4.654,00 złotych, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę – W. O. wyniosła kwotę 7.704,00 złotych.

Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę w 36 miesięcznych równych ratach, każda w wysokości 214,00 złotych, zgodnie z harmonogramem spłat stanowiącym załącznik numer 1 do umowy, na rachunek pożyczkodawcy.

bezsporne, ponadto dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia pożyczki z wraz z harmonogramem spłat k. 4 – 8,.

Pozwana zaprzestała wywiązywać się z ciążącego na niej zobowiązania i nie spłacała rat pożyczki zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat. Powód pismem z dnia 2 stycznia 2021 roku wezwał pozwaną do zapłaty zaległych rat pożyczki w łącznej wysokości 6.658,31 zł. oraz wypowiedział umowę z zachowaniem 30 dni .

bezsporne, ponadto dowód: pismo k. 10

Pozwana z tytułu zawartej umowy wpłaciła na rzecz powoda kwotę łącznie kwotę 240 zł.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

W niniejszej sprawie pozwana nie stawiła się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Stosownie więc do treści art. 339 § 2 k.p.c. uzasadnione było wydanie wyroku zaocznego. Sąd nie może jednak przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c..

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu, albowiem wątpliwości Sądu wzbudziła wysokość należności z tytułu wysokości kosztów pożyczki. Nie ulega wątpliwości, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej między pozwaną i powodem. Podkreślić należy, że pozwana występowała jako konsument, a zarówno normy prawa wspólnotowego chronią praw konsumentów, ale także polski ustawodawca wprowadził szczególną ochronę tej grupy uczestników obrotu cywilnego jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych zapewniając im ochronę przed stosowaniem przez silniejszego przedsiębiorcę, profesjonalnie działającego w obrocie, postanowień kształtujących ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wywierający szkodliwy wpływ na ich interesy, ustawodawca wprowadził szczególne regulacje prawne chroniące konsumenta. Powyższe wynika zarówno z art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi jak i przepisów ustawowych. **Zgodnie z prawem unijnym (...)** (por. wyr. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. (C-176/17), Sąd ma obowiązek zbadać czy **w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów.**

Umowy zawarte z konsumentem podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez oferenta. W ramach sądowej kontroli umów należy dokonać oceny, czy określone postanowienie umowne zawiera cechy postanowienia niedozwolonego, a mianowicie czy jest ono nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem i czy kształtuje jego prawa oraz obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych, których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak, aby nie stanowiły ukrytego źródła zysku. Ponadto z istotą pożyczki sprzeczne jest „przeniesienie” na rzecz biorącego pożyczkę sum pieniężnych, których w rzeczywistości nigdy on nie otrzymuje, a które automatycznie zostają zaliczone na poczet związanych z pożyczką kosztów i opłat lub umów dodatkowych. W wyniku tego pożyczkobiorca byłby bowiem zobowiązany do spłaty znacznego zobowiązania, nie otrzymując przy tym na własność żadnych środków pieniężnych.

Taką konstrukcję umowy pożyczki należy więc uznać za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c., jak już powyżej wskazano, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Przy czym pod pojęciem konsumenta kodeks cywilny

w art. 22¹ k.c. wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

A. postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, dodatkowe koszty pożyczki obejmujące prowizje zostały określone na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłata ta została ustalona w stałej zryczałtowanej wysokości, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta.

W tym miejscu zauważyć należy, iż za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy uznać takie postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu należy stwierdzić, iż zawarte w umowie stron postanowienia dotyczące prowizji stanowią niedozwolone klauzule umowne, przede wszystkim z uwagi na jej wysokość. Zaznaczyć należy, że prowizja stanowi ponad 82 % kwoty udzielonej pożyczki i brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia w tym zakresie. W ocenie Sądu opłata ta stanowi dodatkowe wynagrodzenie za udzielenie pożyczki (korzystanie z kapitału), które ma na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. W umowie przewidziano że za wynagrodzenie prowizyjne za udzielenie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązuje się zapłacić 2.518 zł. Powód nie wykazał przy tym w żaden sposób wyliczenia ww. kwoty, biorąc pod uwagę całkowitą kwotę pożyczki, tj. 3.050 zł kwota 2.518 zł jest całkowicie dowolna i nie wynika z jakichkolwiek wyliczeń.

W związku z powyższym zapisy umowy dotyczące prowizji pozostają w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego i dobrymi obyczajami, gdyż kształtują obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z ww. zasadami. Za sprzeczne z tymi obyczajami rozumie się zaś działanie, które godzi w równowagę kontraktową stron stosunku umownego. Ta zaś, poprzez wysokość omawianych opłat odniesioną do wysokości samej kwoty wypłaconej pozwanemu, pozostawała w drastyczny sposób zachwiana. Podobnie, naruszającą zasady współzycia społecznego jest także umowa, której treść pozostaje sprzeczna z uczciwością i rzetelnością kupiecką, jak też i taka, która kształtuje

wzajemne stosunki między stronami w sposób ewidentnie urągający słuszności (por. Agnieszka Rzetecka-Gil, Kodeks Cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna, LEX/el., 2011).

Nadmienić należy, że pożyczkodawca w kosztach pożyczki uwzględnił również opłatę przygotowawczą w wysokości 340 zł., która nie została zakwestionowana przez Sąd. Podkreślić należy, że pozwany uzyskał kwotę 3050 zł., natomiast całkowity koszt kredytu wyniósł 4654 zł. Wprawdzie pozaodsetkowe koszty określone w umowie nie naruszają przepisu art. 36 a u.k.k., to jednak brzmienie tego przepisu nie wyłącza ochrony konsumenta, jaką w stosunkach z przedsiębiorcą gwarantuje mu art. 385¹ §1 k.c. oraz art. 58 k.c.. Przepis art. 36 a u.k.k. nie eliminuje bowiem możliwości kontroli postanowień wzorca umowy, które odnoszą się do określonych w nim kosztów, pod kątem skuteczności ich inkorporacji do stosunku prawnego oraz pod względem ich abuzywności (por. T. Czech w M.Pr. Bank.2016.2.52), nie wyłącza też ich regulacji spod kontroli opartej na brzmieniu art. 58 k.c. Wprowadzenie limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego oznacza, że w razie ustalenia tych kosztów przez kredytodawcę w wysokości przekraczającej maksymalne wartości ustalone na podstawie art. 36a §1 i 2 u.k.k., konsument będzie zobowiązany do zapłaty kwoty odpowiadającej tym maksymalnym wartościom.

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda w zakresie prowizji budzą uzasadnione wątpliwości i nie mogą zostać uwzględnione. W związku z powyższym roszczenie co do kwoty (...) należało oddalić.

Biorąc pod uwagę, że powód domagał się od pozwanej kwoty 6.418,31 zł, uwzględniając fakt, że roszczenie co do ww. kwoty 2518 zł. dotyczące prowizji jest niezasadne, to tym samym w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.900,31 zł.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Do niezbędnych kosztów po stronie powoda zaliczono uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 100 zł, 17 zł tytułem opłaty za pełnomocnictwo oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800,00 zł, co łącznie dało kwotę 1917 zł. Przyjmując, iż powód wygrał w 60 %, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1150,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności. Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.